

ABRIGO RAINHA SILVIA

DROTTNING SILVIAS HEM FÖR MÖDRAR OCH BARN I RIO DE JANEIRO OKT 1993

MORD PÅ GATUBARN

Fredagsnatten den 23 juli var ovanligt kylig. Men det var inte kyla, hunger och hemlöshet som mest oroade gatubarnen i Rios centrum den natten. Det hade den senaste veckan cirkulerat rykten om att polisens angrepp på gatubarn hade ökat. De flesta kände någon som försvunnit eller hittats död. Just den här natten hade därför ett 30-tal barn sökt sig bort från de platser där de brukade sova och sökt skydd på trappan till Candelariakyrkan. Alla barnen sov när i den tidiga gryningen 2 bilar sakta rullade fram mot kyrkan, ur bilarna steg 4 polismän med maskingevär och började urskillningslöst skjuta mot de sovande barnen varefter de lugnt steg in i sina bilar och åkte därifrån. Efter oljudet från gevären rådde någon sekunds tystnad sedan steg gråten och jammern från döende, lemlästade och vettskrämda barn mot skyn. Åtta barn dödades, flera är invalider för livet.

Nyheten om polismassakern mot gatubarnen vid Candelariakyrkan kablades snabbt ut över världen, en chockad omvärld fick ännu en gång påminnelser om barnens situation i Brasilien och från alla håll kom protester. När jag skriver dessa rader till er har det gått 2 månader sedan blodbadet vid Candelariakyrkan. De överlevande barnen bor nu under lika miserabla förhållanden som förut och är mer rädda för polisen än någonsin. Flera misstänkta poliser har gripits, men inget har hänt. Några hjälporganisationer har fått litet mer pengar för att dela ut mat och kläder. Och mordet på gatubarn fortsätter i ungefär samma takt som tidigare. Mordet på de sovande gatubarnen väckte avsky i hela världen. Men under de senaste åren har i medeltal

fyra gatubarn mördats varje dag i Brasilien.

Vi som arbetar på Abrigo Rainha Silvia vet att det inte räcker med att protestera eller dela ut mat och kläder.

Vi vet, att vi måste söka oss tillbaka till frågan:

Varför finns det gatubarn ? Och vi vet att ett av svaren är: Det finns gatubarn eftersom det finns så många unga, övergivna, våldtagna och misshandlade mödrar utan möjlighet att ta hand om sina barn.

Visst är det nödvändigt med mat, kläder och hälsovård, men ännu viktigare är att upprätta och ge livskraft och livsmod tillbaka. Att ge unga mödrar, själva ofta inte mer än barn en vilja och en möjlighet att ta hand om sina barn. Så arbetar vi på Abrigo Rainha Silvia.

Och nu går vårt arbete för mödrar och barn i Rio vidare.

ETT HEM FÖR MÖDRAR OCH BARN

I juli fick vi det överraskande beskedet, att SIDA beslutat att riva upp sitt tidigare beslut om avslag på vår begäran om stöd för inköp av en fastighet för att inrätta ett barndaghem. Vår förhoppning är nu att med hjälp från SIDA och de gåvor som kommit från församlingar och enskilda i Sverige kunna inköpa och utrusta Mödrahemmets grannfastighet till ett daghem för barn till ensamma och medellösa unga mödrar. Vi vill inte, att detta daghem skall vara en förvaringsplats för barn utan ett hem där det råder ordning, trygghet och där barnen får hjälp att växa både i yttre avseende genom mat och hälsovård och i inre avseende genom undervisning, uppfostran och omvårdnad. Vi vet att vi härigenom kommer åt ännu ett svar på frågan Varför finns det gatubarn ? Det finns gatubarn därför att ensamma och övergivna mödrar tvingas vara borta från hemmet 10 timmar per dag för dåligt betalda städjobb och måste lämna ansvaret för sina barn på äldre syskon eller hoppas på hjälp från grannar. Stegvis kommer barnen bort från en ordnad hemmiljö, driver omkring i gäng och vänjer sig vid ett liv på gatan med kriminalitet och våld som följd.

Det är nu vår målsättning, att under 1994 kunna inviga ett daghem med utbildade lärare och med människor som kan ge omvårdnad och trygghet åt barnen.

Vi skall ärligen medge, att vi idag inte vet hur vi skall få medel att driva daghemmet. De visste vi inte heller när vi för 4 år sedan öppnade Mödrahemmet, men ändå har vårt arbete kunnat utvecklas.

Nu går vi in i delvis nya uppgifter men med samma förtröstan. Är det meningen, att vi skall driva ett daghem för barnen från Rios slumområden, då kommer också hjärtan och plånböcker att öppnas för vårt arbete.

BERÄTTELSEN OM ANA MARIA

När Ana Maria, 19 år, kom till Mödrahemmet i april var det med en bakgrund, som vi var välbekant med.

Föräldralös och utan närmare släktingar hade hon kämpat sig igenom grundskolan och lyckats få arbete på kontor, men nu var hon gravid, avskedad från sitt arbete, och övergiven av barnets far.

Men berättelsen om Ana Maria har fått ett lyckligt slut.

Vi sökte upp fadern till hennes barn och inbjöd honom till Mödrahemmet, efter mycken tvekan dök han upp.

De blivande föräldrarna fick i lugn och ro prata med varandra och med oss om sina problem och sina möjligheter. Barnets födelse innebar en vändpunkt för den nyblivna pappan och gav honom en känsla av ansvar.

Den 20 september skrevs Ana Maria ut från Mödrahemmet, nästa helg kommer hon att gifta sig. Mannen har på kort tid med hjälp av grannar och vänner lyckats bygga till ett rum på sin mammas lilla stuga. Det är färdigt nu.

Genom våra rekommendationer har Ana Maria fått arbete på kommunalkontoret. Barnets farmor ställer upp som dagmamma. Och för Ana Maria har en tragedi vänts i sin motsats, och hon som aldrig fick växa upp i ett hem har nu ett eget hem att ta hand om. Det är sällan vi får se så snabba resultat av arbetet på Mödrahemmet, men vi gläder oss desto mer varje gång det sker.

MONICA OCH RAMON

Ramon är 3 år. Han och hans mamma, som är gravid i 8:e månaden, har bott hos oss i 2 månader nu. Vi kunde genast konstatera, att Ramon hade stora svårigheter att gå. Hans högra ben var vridet åt fel håll. Han hade kommit på ett alldeles eget sätt att ta sig fram, halvt hoppande. Men naturligtvis skulle hans skada förvärras efterhand. Vi frågade hans mamma hur länge det varit så med Ramons ben. "Sedan han började gå. Och jag har ju aldrig haft pengar till läkare." Naturligtvis måste Ramon få en undersökning snarast möjligt. Läkaren konstaterade, att Ramons knä var defekt, men att skadan troligen kunde rättas till genom en operation. Tre långa veckor med svåra undersökningar och flera operationer följde. Ramon grät ibland, men klagade aldrig. "Jag skall bli bra" brukar han säga, för att övertyga sig själv. På sjukhuset, precis som på Mödrahemmet, blev Ramon allas favorit genom sitt lugna och mjuka sätt. Den 15 september var han tillbaka på Hemmet med benet i gips. Det är ännu för tidigt att säga om operationen lyckats, men läkaren är optimistisk. Vi ber och hoppas att han skall bli bra.

GAVOR TILL MÖDRAHEMMET

Flera av våra gåvogivare har upptäckt möjligheten av att lämna en gåva till Mödrahemmet vid en högtidsdag eller till minne av någon bortgången. Vi sänder då en hälsning eller kondoleans till uppgiven adress.

MÖDRAHEMMET I RIO - POSTGIRO 415 74 85 - 6

ABRIGO RAINHA SILVIA
RUA MARTINS FERREIRA 81 - AP 1002
BR 22.271-010 RIO DE JANEIRO
BRASILLEN